

UN FIL TRENCAT

El fil que els unia s'està trencant. Tots dos es miren entre la multitud però no són capaços de moure's.

No ho pot entendre, per què no l'ajuda? Per què no es mou? Si ho està veient tot, per què no actua? Ell intenta cridar, però ningú el sent. Els cops li fan mal però el que més li dol és veure com ningú fa res, com el seu amic no fa res. Mesos enrere eren inseparables. Cada dia, després de classe, anaven a casa i es passaven la tarda parlant i jugant. Eren com germans, ho feien tot junts i ho donaven tot l'un per l'altre. En canvi, ara que el necessita més que mai, ell no l'ajuda. Em sento decebut, petit, dèbil.

No sé què fer, el vull ajudar, però hi ha alguna cosa que m'ho impedeix. Estic segur que ho entendrà, és ell o jo. Fa uns mesos l'hauria ajudat, estic segur, però ara és diferent, i ell ho sap. Si l'ajudo, no servirà de res, al contrari, serà pitjor per mi, em perseguiran a mi també. A més a més, tinc una reputació, tinc amics i si l'ajudo, ho perdre tot. Em sento malament, l'he d'ajudar, ell ho faria. Em vull moure, vull apropar-m'hi dir-li que estic al seu costat, però no puc.

Em sento culpable, egoista, un mal amic.

Un d'ells se'n va i l'altre se sent més sol que mai. Un corre cap a casa seva, penedit, i l'altre rep cops i empentes, però ja no sent res. No sent dolor, no sent tristesa, només sent soledat. El fil s'ha trencat i probablement mai més es tornarà a unir.

Llitera